



## HOOFDSTUK 1

# Een BESLUIT

Het stormde in Polderdam. Dummie en Goos fietsten tegen de wind in naar huis. De storm blies hen bijna omver en ze slingerden als dansende struisvogels over de weg. Eindelijk reden ze het erf op.

‘**Maashi!** Is ghelemaal leuke windje!’ riep Dummie. ‘Kijk, Goos! Armen is vleugels, ik word vliegtuig en ik vlieg naar mijn lááá...’ Hij waaide om en plofte op de grond. ‘**Sirsar!** Arm is tussen wielkje. Zit vast.’ Hij stond op en sjarde net zo lang aan het verband tot zijn hele arm bloot was.

‘Kijk nou maar uit, straks valt er nog iets van je af,’ waarschuwde Goos.

‘Nou en? Ik voel niks van,’ zei Dummie.

‘Nee. Maar dan ben je nóg dunner.’ Goos peuterde het verband uit de spaken en ze liepen achterom.

Op het aanrecht stond meel, gist en olie klaar.

‘Jij eet pizza,’ zei Dummie.

‘Dan hebben we wat te vieren,’ zei Goos. ‘Dat is

altijd zo als we pizza eten. Maar wat?’

‘Klaas is nog in schuur. Misschien ghij maakt eindelijk keertje mooie schilderij,’ verzon Dummie.

‘Of hij heeft iets gewonnen. Bij een loterij of zo,’ bedacht Goos.

‘Wat is loterij?’

‘Dat is, eh... iets met lootjes en winnen. Kom mee. Ik wil het weten.’

Ze renden naar de schuur en waaiden met deur en al naar binnen.

‘**Maashi** Klaashi!’ riep Dummie. ‘Win jij loterij met lootjes?’

Klaas draaide zich met een ruk om en stootte zijn schilderij van zijn ezel. ‘Plofzak Drollemans! Ik schrik me een aap. Mijn landschap!’ Hij tilde het schilderij op en keek verrast naar de nieuwe vegén. ‘Hé, dit is best mooi.’

‘Nee, pap, het is afschuwelijk,’ grinnikte Goos. ‘En je halve been is geel.’

‘Echt?’ Klaas keek naar beneden en veegde de verf van zijn broek. Toen was zijn hele been geel. ‘Nou en. Geel is best een mooie kleur,’ besloot hij. ‘Zei je nou dat ik een loterij had gewonnen?’

‘Ja. Want jij eet pizza. Of ben jij jarig?’ vroeg Dummie.

‘Nee, er is iets anders, jongens. Ik heb iets besloten. Iets belangrijks. Dat moet ik met jullie bespreken. Laten we even in de keuken gaan zitten.’

Klaas spoelde zijn kwasten uit en liep met Dummie en Goos de schuur uit.



Even later zaten ze met zijn drieën aan tafel. Klaas schonk thee in en trok zo'n serieus gezicht dat Goos bijna ongerust werd. Dit moest wel heel belangrijk zijn.

'Het gaat over Sayenne,' zei zijn vader. 'Die komt straks. Zeg, jongens, jullie vinden haar toch leuk?'

'Sayenne is liefste van ghele wereld,' zei Dummie meteen.

'Dat vind ik nou ook,' zei Klaas. 'En we kennen haar nu al zo lang, dat ik een besluit heb genomen dat belangrijk is voor ons alle drie.'

'Je gaat toch niet trouwen?' vroeg Goos geschrokken.

'Met wie?' vroeg Klaas onnozel.

'Met Sayenne, natuurlijk. Nee, toch? Of, nou ja, het mag misschien wel...' Goos werd rood.

'Nee, joh, ik ga niet trouwen,' zei Klaas. 'Er is iets anders. Iets veel belangrijkers. En dat moet nu eindelijk maar eens gebeuren.' Hij ging rechtop zitten en zei bijna plechtig: 'Ik wil haar vandaag vertellen dat je een mummie bent, Dummie. Zijn jullie het daarmee eens?'

'**Maashi!** Is ghelemaal ghoed eens!' riep Dummie. Hij stond op en pakte de telefoon. 'Ik gha bellen en zeggen!'

'Nee, stop, leg die telefoon weg, ik zeg het zelf. Straks, als ze komt. En dan gaan we daarna met een pizza vieren dat we geen geheim meer hebben, en eindelijk niet meer tegen elkaar hoeven te liegen.'

'Is ghelemaal gheweldig,' zei Dummie. 'Dan ik kan vertellen van mijn pap en mam. En van **Ghepsetsoet**

en van paleis en dat ik word koning van mijn land. En van scarabee van mij. Ik ben ghelemaal zat van liegen. En Goos ook.'

'Dat is waar,' zei Goos. 'Dus dat is dan voorbij?' Bomkak Dinges. Dat zou geweldig zijn! Ze hadden het er al zo vaak over gehad. Hij mocht vroeger nooit liegen, maar sinds Dummie er was, logen ze zich de hele dag rot. In de klas, op straat, gewoon tegen iedereen. Dat moest nu eenmaal, omdat ze bang waren dat iemand Dummie bij hen zou weghalen als ze de waarheid zouden vertellen. Dat noemden ze leugentjes om bestwil. Goos kon het inmiddels heel erg goed en zijn vader al helemaal. Maar tegen Sayenne liegen was niet eerlijk. En dat hoefde na vandaag gelukkig niet meer.

'Het is een goed idee, pap,' zei Goos. 'Het is zelfs hartstikke goed.'

'Dan zijn we het eens,' knikte Klaas. 'Ik weet alleen niet hoe ze reageert. Ze schrikt zich natuurlijk dood.'

'Is niet probleem. Dan ik gheef scarabee, zij ghaat weer leven,' zei Dummie.

'Daar heeft ze niks aan, grapjas.'

'Jij bent zelf ghrappige jas. Scarabee werkt echt.'

'Maar niet bij normale mensen,' zei Klaas.

'Ik ben ghelemaal normaal!' snoof Dummie beledigd.

'Ja, en ik ben Sinterklaas.' Klaas grinnikte even en keek weer serieus. 'En er is nog iets, jongens. Als ze eenmaal is uitgeschrokken, moet ze ons geheim bewaren. En dat wordt moeilijk, want Sayenne kan totaal niet liegen. Als er iets is, ziet iedereen het meteen aan haar.'

'Dan moet ze dat leren,' zei Goos. 'Wij hebben in het

begin gewoon geoefend. Ik geef haar wel een cursus.'

'Welja. Mijn zoon geeft een cursus liegen...' Klaas trok een grimas en Goos moest lachen.

'Laten we eerst maar bedenken hoe we het precies gaan zeggen,' zei Klaas. 'En verstoppem jullie die hondenkluij.'

'Welke hondenkluij?' vroeg Goos.

'Die blote arm.' Klaas wees naar Dummie. 'Die moet opnieuw verbonden.'

'Ben ik kluijje?' Dummie bestudeerde de bruine vellen en repen op zijn arm.

'Ja. Een afgekloven.' Klaas stond op, strooide meel op het aanrecht en begon pizzadeeg te kneden.

Terwijl Goos Dummies arm verbond, bedachten ze een plan. Het plan was dat ze de lekkerste pizza van de wereld zouden gaan eten en als ze dan halverwege waren, zou Klaas het vertellen.

'En hoe begin je dan?' vroeg Goos.

'Ik leg mijn vork neer en zeg: ik heb iets belangrijks te vertellen,' zei Klaas.

'Je moet eerst even waarschuwen. Anders verslikt ze zich.'

'Oké. Ik zeg: niet schrikken, hoor, eet eerst maar even je mond leeg. Ik moet iets belangrijks vertellen.'

'Dat is niet goed,' zei Goos. 'Als je zegt dat ze niet moet schrikken, dan schrikt ze juist.'

'Dat is waar, dan zeg ik dat niet. Ik zeg, eh...: we hebben een geweldige verrassing.'

'Dat is ook niet goed. Dan denkt ze dat ze een cadeautje krijgt.'

‘Zij krijgt ook,’ zei Dummie. ‘Ik ben leukste cadeautje van ghele wereld.’

‘Maar toch is het geen goede zin,’ vond Goos.

‘Ja, hoor eens, wat moet ik dan zeggen?’ vroeg Klaas.

‘Niks. Ik doe ghewoon flapje omhoog,’ zei Dummie.

‘Dan zij ziet wel. Ghallo, Sayenne. Ik ben mummie.’

Hij deed zijn flapje omhoog en grijnsde. Zijn lippen barstten en Goos keek recht in het gat van zijn neus.

‘Nee!’ riepen Goos en Klaas tegelijk.

‘Is wel duidelijk,’ zei Dummie.

‘Het is té duidelijk,’ zei Klaas.

‘Zij mag toch ghezicht van mij zien eindelijk? Ik doe gheel lief. Ik gha oefenen.’ Hij liep naar de spiegel, deed zijn flapje omhoog en stak zijn tong uit. ‘Ghallo, Sayenne. Niet schrikken, ik ben mummie. Maar ik voel niks van. Kijk maar.’ Hij stak zijn vinger in het gat van zijn neus. ‘Ghebeurt ghelemaal niks. Jij mag ook doen met vinger.’

Goos stikte van het lachen. ‘Doe die vinger weg!’ gierde hij. ‘Dat is toch vies?’

‘Waarom? Jij doet ook altijd vinger in neus.’

‘Ja, voor een snótje!’

‘Snotje is vies. Jij eet ook nog op. Ik eet nooit vieze snotje.’

‘Omdat je geen neus hebt. Dan komt er ook geen snot. Iedereen eet snotjes. Wie geen snotje eet is raar.’

‘Ik ben niet raar. Misschien ik gheb toch snotje. Ik gha zoeken.’ Dummie stak zijn vinger nog dieper in het gat en Goos kwam niet meer bij.

‘Jongens, stop met die onzin,’ zei Klaas. ‘Het is serieus, hè? Je mag vanavond heus je gezicht laten

zien. Maar je steekt geen vinger in dat gat. Je hoofd is geen bowlingbal. En we spreken één ding af: ik vertel het zelf. Dus jij houdt je flapje naar beneden en je mond dicht totdat ik zeg dat het mag. Beloofd?’

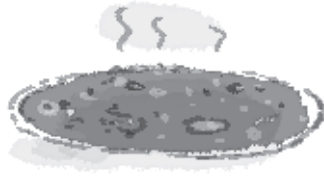
‘Ghaat toch om mij?’ mokte Dummie.

‘Ja. Maar ik zeg het. Afgesproken? Nou? Beloofd?’

‘Is ghoed, ghrappige jas,’ beloofde Dummie.

Goos schoot weer in de lach.

‘Mooi zo. Nou. Dat wordt een leuke avond.’ Klaas keek alleen alsof hij dat nog niet helemaal zeker wist.



HOOFDSTUK 2

# Nog een verrassing

Om half zes stond de pizza in de oven. Klaas had enorm zijn best gedaan. Er zat extra kaas over de broccoli, en schijfjes tomaat en ui lagen in een sierlijk kringetje rond een grote gehaktbal. Intussen zat er meel in zijn haar en die gele broekspijp zag er ook niet uit. Maar de pizza rook geweldig.

Klaas was er nog niet gerust op. ‘Als ze maar niet wegrent,’ zei hij steeds. ‘Als ze maar niet gaat gillen. Of flauwvalt. En als ze maar niet wegrent.’

‘Ze kan niet flauwvallen en wegrekken tegelijk, pap,’ zei Goos geruststellend.

‘En anders ik raap wel op,’ zei Dummie.

Op het erf klonk getoeter.

‘Ghé! Die is Sayenne! Ghallo, Sayenne!’ Dummie rende naar de deur en liet Sayenne binnen. De vriendin van Goos’ vader was net een bos bloemen. Haar kleren hadden alle kleuren van de regenboog en haar haar



danste om haar lachende gezicht. Waar ze opdook, zag alles er altijd meteen vrolijker uit.

Ze omhelsde hen en tuurde in de oven. ‘Eten we pizza? Dan is er zeker iets te vieren,’ zei ze opgewekt.

‘Ja, is leuke nieuwtje!’ zei Dummie. Klaas keek hem waarschuwend aan. ‘Maar is nog gheheim, wij zeggen pas straks. Klaas ghaat zeggen. En daarna jij schrikt dood.’

‘Wat toevallig,’ zei Sayenne. ‘Ik heb ook een verrassing. Voor ons alle vier. Ik heb het vanmiddag gehoord. En ik kan dat geheim niet bewaren tot het eten, dus hier is het: mijn broertje Frenkie gaat trouwen. Met Nikita. Dat is zijn vriendin.’

‘Wat leuk,’ zei Klaas. ‘Gefeliciteerd.’

‘Wat is verrassing dan?’ vroeg Dummie nieuwsgierig.

‘De verrassing is dat hij het speciaal voor ons vervroegd heeft naar een schoolvakantie, zodat we alle vier kunnen komen. Ze willen jullie ontmoeten en dit is een goed moment. In onze familie is een bruiloft het grootste feest dat er bestaat. Met heel veel mensen en heel veel eten en heel veel zingen en dansen. En nu is dat opeens over twee weken al. Leuk, hè? Mijn hele familie kijkt ernaar uit. Ik word de hele dag al gebeld.’

Ze ging zitten en begon enthousiast te vertellen over ooms en tantes en nichtjes en neefjes die ze al een poos niet had gezien.

Klaas luisterde met een frons. ‘Dus over twee weken zie jij je hele familie?’ vroeg hij, toen ze eindelijk stil was.

‘Ja, en jullie zien hen ook. Waarom kijk je zo moeilijk?’

‘Tja, eh...’ Klaas’ frons werd dieper.

‘Geen zorgen, Klaas. Mijn familie is verschrikkelijk relaxed. Ik heb ze verteld dat je kunstschilder bent. Ze zouden het heel leuk vinden als je een schilderij voor ze maakt.’

‘Dan hebben ze zeker nog nooit iets van hem gezien,’ giechelde Goos.

‘Niemand ziet die, want Klaas verkoopt nooit eentje,’ zei Dummie.

‘Precies. Daarom kun je er best een weggeven,’ gniffelde Sayenne. ‘Mijn familie houdt heel erg van kleur. Vooral van mannen met één gele broekspijp. Dat is heel, eh, modern. Dus? Gaan jullie mee?’

‘Ja, toch, pap? Ik wil Sayennes familie wel zien,’ zei Goos enthousiast.

‘Goed dan,’ besloot Klaas. ‘Als Sayenne dat graag wil, gaan we met zijn allen naar die bruiloft.’

‘Hoera!’ riep Sayenne, en ze omhelsde hem weer. ‘En nu ben jij aan de beurt. Wat is jullie verrassing?’

Klaas aarzelde en krabde aan zijn kin. ‘Niks. We hebben geen verrassing,’ zei hij.

‘Niet?’ vroeg Goos verbaasd.

‘Wel,’ zei Dummie.

‘Ja. Maar niet vandaag,’ zei Klaas. ‘Twee verrassingen op één dag is een beetje, eh... te veel. Eerst maar eens die bruiloft. Nou, leuk. Dan leer ik eindelijk je familie kennen. Ik neem gewoon vrij en zeul mijn lelijkste schilderij mee.’

‘Wat lief, Klaas.’ Sayenne gaf hem een zoen. ‘Ik ga het Frenkie meteen vertellen.’ Ze pakte haar telefoon en liep naar de gang.

‘Wat doe jij stom? Waarom jij zegt niet van mummie?’ vroeg Dummie verontwaardigd, toen de deur naar de gang dicht was.

‘Stil. Dat kan nu niet,’ zei Klaas.

‘Waarom niet?’

‘Omdat het een slecht moment is. Door die bruiloft. Ze kan geen geheim bewaren, ze zei het net zelf. En al helemaal niet voor haar familie. Die kennen haar en zien meteen dat er iets is. We moeten wachten. Ik zeg het na de bruiloft.’

‘Daarna pas? We zouden toch niet meer liegen?’ zei Goos teleurgesteld.

‘Ja, maar dit verandert de zaak. We liegen nog een paar weken verder en na die bruiloft vertellen we het meteen.’

‘Maar ik wil nu zeggen,’ zei Dummie koppig.

‘Nee. Straks verklapt ze het per ongeluk. Ik wil geen risico lopen. Hoe minder mensen het weten, hoe beter. Die twee weken maakt ook niet meer uit.’

‘**Sirsar!** Maakt uit wél. Jij bent stomme watje!’ snauwde Dummie.

‘Niet schelden!’ zei Klaas boos.

‘Geen ruzie,’ zei Goos vlug. ‘Pap heeft gelijk. Het is veiliger zo. En het is maar een paar weken. Stil. Daar komt ze.’

Sayenne kwam stralend de keuken weer in. ‘Frenkie vindt het geweldig dat jullie komen! Ik heb gelijk afgesproken waar we blijven logeren.’

‘Hoezo logeren? We gaan na het feest toch gewoon naar huis?’ zei Klaas.

‘Vanaf Jamaica?’ vroeg Sayenne verbaasd.